



چگونه همواره به یاد خدا باشیم / همیشه فرصتی برای خلوت با خدا داشته باشیم

یکی از مهمترین راههای ایجاد مداومت در یاد خدا این است که انسان فرصت هایی بین خود و خدایش ایجاد کند...

یکی از مهمترین راههای ایجاد مداومت در یاد خدا این است که انسان فرصت هایی بین خود و خدایش ایجاد کند، چرا که اگر ما به زندگی پیامبران و اولیاء الهی مخصوصاً پیامبر اسلام (ص) دقت کنیم می بینیم که آنان این فرصت ها را ایجاد کرده بودند. به گزارش خبرگزاری مهر، روایت شده که رسول اعظم (ص) از حضرت حق سوال می کند: بارالها! چگونه می شود همواره به یاد تو باشم تا به زهد واقعی دست پیدا کنم؟ خداوند متعال در جواب می فرماید: یکی از راههای مداومت در ذکر خدا این است که انسان بین خود و خدا خلوت کند و و وقت و زمانی اختصاصی برای ارتباط با خالق هستی داشته باشد.

در برخی روایات داریم که یکی از نعمت های بزرگ الهی که شامل بعضی از بندگان خاص می شود این است که فرصت های مغتنمی برای او پیش می آید که در آن فرصت ها با خدا مانوس می شود و به همین خاطر خداوند را "انیس المومنین" می خوانند. مومنین عاشق این خلوت ها و فرصت ها هستند به خلاف کسانی که اهل انس با خدا نیستند و خلوت با خدا برای آنها معنا ندارد، در تنهایی ها، خیلی زود احساس دلتنگی می کنند و لذا از هر راه ممکن این فراغت و فرصت را پر کرده و از دست می دهند. خداوند تبارک و تعالی به پیامبر (ص) سفارش می کند اگر می خواهی به یاد من باشی مقداری از وقتت را از مردم جدا کن و با خدا باش.

بسیاری از انسانها در آن حد نیستند که در جمع به یاد خدا باشند، ولی در جایی که با خدا تنها می شوند، آدم اهل حالی می شوند و اهل ذکر می گردند. اما انسانهایی هم هستند که به آن حد اعلائی معرفت رسیده اند که ولو در جمع هم باشند دائم الذکر هستند و خدا را فراموش نمی کنند، یعنی در میان مردم هم با خدای خود خلوت می کنند.

به هر حال یکی از مهمترین راههای ایجاد مداومت در یاد خدا این است که انسانی فرصت هایی بین خود و خدایش ایجاد کند و لذا اگر شما در زندگی پیامبران و اولیاء الهی مخصوصاً پیامبر اسلام (ص) دقت کنید می بینید این فرصت ها را ایجاد کرده بودند. "غار حرا" نمونه بسیار خوبی از این نوع ارتباط مقدس و نورانی است. پیامبر اکرم (ص) در آن دوران جاهلیت که فسق و فساد و بی بندوباری و وحشی گری به اوج خود رسیده بود در گوشه غاری با معبود خود درددل می کرد.

یکی دیگر از لوازم ارتباط زیاد خداوند متعال دوری از شیرینی ها و ترشی ها است. یعنی ترك شکم چرانی و کنترل ذائقه است. هر انسانی ذائقه خاصی دارد بعضی به شیرینی و بعضی به ترشی علاقه وافری دارند. این علاقه زیاد خطر دارد و ممکن است انسان برای ارضای این ذائقه به هر سمت و سویی برود و از فکر حلال و حرام خارج گردد و شکم حاکم بر او شود و از طرفی اصلاً نفس پرخوری و شکم چرانی چیزی است که با عبادت و مناجات منافات دارد. با خالی بودن شکم می توان فرصت بیشتری برای ذکر و یاد و مناجات من پیدا کرد، زیرا پر بودن شکم روح را کسل و خواب آلود می کند، و تعلقات بیش از نیاز

خداوند متعال در قرآن مجید می فرماید ای کسانی که ایمان آورده اید، مواظب باشید اموال و اولاد و مظاهر دیگر دنیوی از قبیل پست و مقام و کار و درس ... شما را از یاد خدا باز ندارد، زیرا هر کس که چنین شود دچار خسران بزرگی شده است. معنای خسران از دست رفتن اصل سرمایه انسان است. روح الهی که در انسان دمیده شده اصل سرمایه بشر است که با حب دنیا و دلبسته شدن به آن از دست می رود. البته ممکن است اشخاصی به قله های بلند معنویت و معرفت رسیده اند و در عین حال از نعمت مال و منال و ثروت هم برخوردار باشند. جمع بین این دو مقوله ممکن است اما مهم همان عدم دلبستگی است.

حضرت ابراهیم (ع) از نظر مال و ثروت وضعیت خوبی داشت، ولی زبان حال و قال او این بود که "انی وجهت وجهی للذي فطر السموات و الارض حنیفاً و ما انا من المشرکین". تمام وجود ابراهیم متوجه خدا بود، لذا وقتی به او ندا می شود که فرزندات را در راه خدا ذبح کن به راحتی تسلیم می شود.

بنابراین باید مراقب باشیم که به اندازه ضرورت از دنیا استفاده کنیم در حدی که زندگی ما بچرخد و محتاج دیگران نباشیم. از دنیا به خاطر رسیدن به سعادت اخروی بهره برداریم. اگر این تفکر در ما باشد دیگر مشکلات دنیوی ما را زمین گیر نمی کند و همواره در همه حال باید به یاد خدا باشیم و آخرت خود را به دنیا نفروشیم که دچار خسران عظیمی خواهیم شد.